

Móra Ferenc
A GAVALLÉR ZSIRÁF

Bálba készült a zsiráf,
haja, hajdinárom,
legeslegszebb ő akart
lenni mindenáron.
Daliás a termete,
csak a lába görbe,
kedve telten vigyorog
bele a tükörbe:
„Peregjen a sarkantyú,
guruljon a tallér,
nincs hetedhét faluban
több ilyen gavallér!”

Az állatkert lakóit
sorba megigézi,
fóka, medve, elefánt
csodálkozva nézi.
Világlátott papagáj
szundit a fa ormán,
az rikoltoz le csupán
csúfolódó formán:
„Hosszú nyakon rövid ész,
nem vagy te gavallér,
hosszú nyakad kicsit ér,
ha nincs rajta gallér!”

Elszégyenli magát a
hosszú nyakú állat,
felköti a bocskorát,
s a városba vágat.
Bedugja a fejét egy
divatárus boltba –
tátott szájjal rámered
főnök, inas, szolga.
„Uraságod mit akar?”
„Terem-e itt gallér?
Azzal lesz énbelőlem
divatos gavallér!”

„Van itt ezer millióm!” –
hajladoz a boltos,
három segéd hatfelé
skatulyáért futkos.
Asztalra áll az egyik,
a másik létrára:

így próbálják a gallért
a zsiráf nyakára.
De erre a nyakra mind
alacsony a gallér –
jaj, nem is lesz belőle
világszép gavallér!

Segítettek a baján
végre móddal-okkal:
ha egy gallér nem akadt,
betakarták sokkal.
Egyvégtiben tíz tucat
fért el éppen rajta,
gömbölyített, kihajtott,
mindenféle fajta,
lapos, magas, alacsony,
tarkabarka gallér –
nem is volt több a bálon
ilyen szép gavallér!

(1910/31.)